

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ז ר"ט)

דער
ריינער קוואל

ח'פוש נ'קודות ט'ובות

רעגנס דעמאלט איז זייער באנייאונג, אז שפעטער
זומער וועלן זיי ארויסגעבן זיסע פירות, אבער ווען
האבן זיי אנגעהויבן אויפלעבן? ט"ו בשבט.

ביי דעם מענטש איז אויף אזוי, ווען מען שפירט אז
מען איז ליידג און נאקעדיג, פארשעמט פארן נישט
קענען טרעפן ביי זיך קיין שום נקודה טובה אין זיך,
זאלסטו וויסן אז טאקע דאן איז די צייט ווען דו
הייבסט אן וואקסן און בליען.

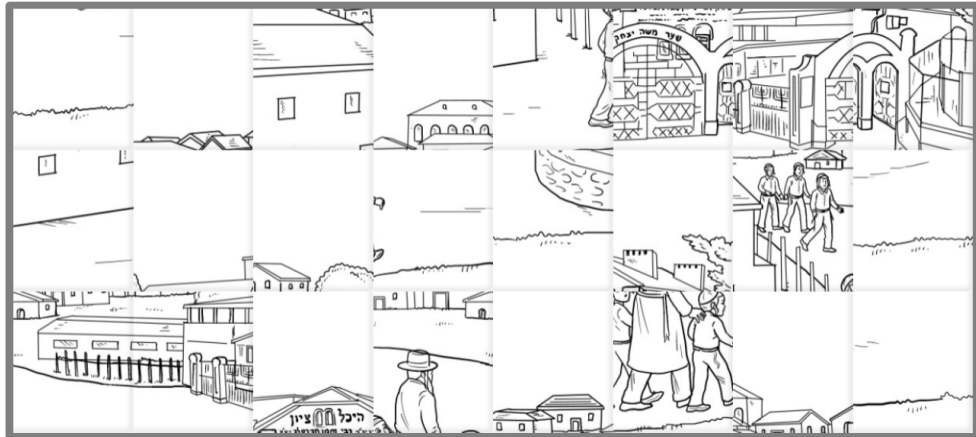
חז"ל זאגן אז ט"ו בשבט הייבט זיך אן די 'חנטה'
אין די ביימער, זאגט ר' אפרים'ל אין ענג שבת אז
די ראשי תבות פון חנטה איז ח'פוש נ'קודות ט'ובות
ה'רבה! צו גיין מיט די תורה פון אומרה און טרעפן
אין זיך דוקא אין די פארפרויענע צייטן נקודות
טובות דורכדעם וועט ארויסקומען גוטע פירות.

דער אויבערשטער זאל העלפן מיר זאלן זיך קענען
באנייען דעם שבת שירה, צו שפירן די השגת אלקות
וואס די אידן האבן געהאט ביי קריאת-ים-סוף,
ויראו העם את ה', צו באקומען די יראת שמים און
זיך באנייען אינגאנצן, בפרט אז מען שטייט שוין
גאנץ נאנט צו פורים, מען הייבט שוין אן צו שרייען
צום באשעפער "הצילנו מקלפת המן עמלק, וזכנו
לקדושת מרדכי ואסתר", דער אויבערשטער זאל
אונז העלפן מקורב ווערן צום רבי'ן פון דאסניי,
וועט אונז זיין גוט אויף דער וועלט און אויף יענער
וועלט.

דעם שבת רופט מען 'שבת שירה'. עס איז
באוואוסט אז שבת שירה פלעגט דער הייליגער
רבי פארן צו זיינע תלמידים, זיי צו מחזק זיין און
מעורר זיין צו עבודת השם יתברך און דינען דעם
אויבערשטן מיט א געשמאק מיט א ווארעמקייט,
נישט צו פארשלאפן די יארן.

קומענדיגע וואך גייט זיין 'חמשה עשר בשבט'. עס
איז באוואוסט אז דער טאג איז זייער מסוגל זיך צו
באנייען, אזוי ווי דער רבי זאגט אין חיי מוהר"ן,
"ווען עס קומט די אלע זמנים בין איך ניי, נישט אזוי
ווי פריער" און דער רבי רעכנט אויס די ימים טובים,
פורים און חנוכה און אויף רעכנט ער אריין 'חמשה
עשר בשבט', אז אין דעם טאג ווערט ער גאר ניי.
זעט מען אז דער טאג איז זייער מסוגל פאר עבודת
השם.

בפרט אז אין דעם טאג איז געבוירן געווארן דעם
רבי'נס תלמיד, ר' נתן פון ברסלב, איז זיכער דאס א
הילף פאר אונז זיך צו אויפפרישן מיט א נייע אנהייב,
אויף איז דאס מרומז אין תורה, "כי האדם עץ
השדה..." (דברים כ, יט) אז אין דעם טאג קומט אריין
א פרישקייט אין די ביימער, רוב ביימער וועלכע
גיבן ארויס פירות שטייען ווינטער פארטריקנט
אן קיין בלעטלעך אדער פירות, זיי שטייען
פארשעמטערהייט אן קיין שיינקייט, אבער חז"ל
פארציילן אונז אז דוקא יעצט אינמיטן דעם קאלטן
ווינטער, ווען עס בלאזן ווינטן, עס גייען שנייען און

המשך פון זייט 12

א נסיון - פאר דיין טובה

זיך צו פארמעסטן דערמיט! און איך וועל דיר נאך דערציילן נאך מער - דאס איז אלעס פאר דיין טובה! יא, פאר דיין טובה!

"עס וועט נאך קומען א טאג, און דו וועסט מעגליך אנטפלעקן אז דווקא דורך די שוועריגקייטן ביסטו געשטיגן און זיך געשטארקט. אין די צייט וואס אנדערע פארמעסטן זיך מיט עסן איבריג און אומגעזונטע עסן, קענסטו זיך באהערשן אויך דיין עסן. אין די צייט וואס אנדערע ווערן געצערטל און איינגעוואוינט צו לעבן מיט באקוועמליכקייטן, האסטו זיך געלערנט צו זיין צופרידן און פריילעך מיט וואס דו פארמאגסט. דורכדעם וואס דו האסט נישט קיין ברידערס, האסטו זיך געלערנט אנצוקניפן קשרים מיט אנדערע חברים.

וואס האבן מיר געלערנט איבערן בערגער'ס זון, וואס האט ער געטון ווען ער האט פארלוירן דאס כתב? ער איז אנטלאפן פון ארט פון גרויס צער. וואס האט זיך אבער אויסגעשטעלט? אז דווקא דאס פארלירן איז געווען זיין ישועה, אז זי האט די גאנצע צייט געזוכט דעם כתב, און ווי לאנג זי האט עס נישט באקומען, האט זי נישט מסכים געווען צו חתונה האבן מיט קייןעם."

שטוב, און אז איך שלאף אליינס אויפן פאדלאגע אין קאך - דאס וואלט איך נאך אויסגעהאלטן און געשוויגן. אבער איבער דעם אלעם, לייד אים אויך פון אלערגיעס, איך בין אלערגיש צו מילכיגס, און אויב איך עס מילכיגס בלאזט זיך אויף מיינע לונגען, און עס ווערט מיר א סכנה. פארוואס דארף איך אזויפיל ליידן ווען איך זיך - למשל - ביי א סעודת הודאה, און מען טיילט דארטן מילכיגע קיכעלעך און טשאקלאד מילך, אלע האבן הנאה, נאר איך דער נעבעכל' מעג נישט עסן? האט מיר איינער געפרעגט צו איך בין אינטערעסירט - צו ליידן אזויפיל און זיך פארמעסטן? וויפיל כוחות האב איך דען - איך בין סך הכל א יונגער בחור'ל פון שיעור א..."

דער זיידע האט אים ארומגענומען מיט רחמנות - נאך האלטנדיג דעם גלעזל טיי וואס איז שוין אינצווישן ליידיג געווארן - און זיינע רחמנות'דיגע אויגן האבן אריינגעקוקט אין די פארווייניטע אויגן פון זיין אייניקל דוד'ל, און מיט א קלארע און זיכערע שטימע האט ער אים געענטפערט: "ריכטיג אז עס איז דיר שווער. מען האט דיר נישט געפרעגט צו דו האסט די כוחות זיך צו פארמעסטן מיט די שוועריגקייטן, אבער טראץ דעם, אויב דו האסט עס, איז עס א סימן אז דו האסט יא די שטארקע כוחות

אונטערזעגנס

#24

בני רבי נתן

אין קורצן פון פריער:

רבי נתן וויילט אסרו-חג ביים רבי'ן אין ברסלב. אין נעמירוב גרייטן זיך די סוחרים צו פארן קיין בארדיטשוב פאר מסחר גלייך אינדערפרי. רבי נתן דארף פארן מיט זיי אבער ער איז נישטא. ער איילט זיך אהיים מיט א קלאפעדיגע הארץ.

אצינד ליינט ווייטער:

ווען רבי נתן איז אנגעקומען אהיים אסרו-חג אויפדענאכט, איז זיין רעביצין נישט געווען אין שטוב. רבי נתן האט זיך געביטן זיינע יום טוב'דיגע קליידער און זיך געשטעלט דאווענען מעריב. ווען זיין רעביצין איז אהיימגעקומען האט ער נאך געהאלטן אינמיטן שמונה עשרה. רבי נתן האט לאנג געדאוונט, אזוי אז זי איז איינגעשלאפן ווארטנדיג אויף אים.

אויפצומארנגס, דאנערשטאג פרשת בראשית, קומט רבי נתן אריין אין בית המדרש צום דאווענען, און ווערט געוואויר אז די סוחרים מיט וועמען ער האט געדארפט פארן נעכטן, זענען נאך אין שטאט. וואס איז געשען? גארנישט באזונדער, נאר אז דער בעל עגלה וועמען זיי האבן געדונגען, האט צוריקגעצויגן פון דעם אפמאך און איז זיך געפארן ערגעץ

אנדערש.

נאך שחרית איז רבי נתן אהיימגעקומען. זיין רעביצין האט אנגעהויבן צו שמועסן מיט אים איבער דעם פארלאפענע נאכט, אבער פונקט דאן האט עמיצער געקלאפט אין טיר מיט א מעלדונג פון די סוחרים אז מען האט פארשאפט א צווייטן בעל עגלה און מען לאזט זיך תכף ארויס אין וועג, ער זאל זיך זען צוצויאגן ווייל מען וויל ארויספארן וואס פריער.

אין שטוב פון רבי נתן איז אנטשטאנען א בהלה. די רעביצין איז געלאפן צוגרייטן דאס עסן פאר איר מאן און קליידונג פאר די לאנגע נסיעה, אזוי ארום איז איר נישט געבליבן צייט צו פרעגן איבעריגע קשיות. רבי נתן האט געענדיגט די לעצטע הכנות און זיך ארויסגעיאגט פון שטוב.

רבי נתן האט זיך נישט געקענט גענוג אפואונדערן פון רבי'נס אפענע רוח הקודש, ווי ער האט אים אהיימגעשיקט ממש אין די פאסיגסטע צייט, סיי ער האט נישט פארפאסט די נסיעה מיט די סוחרים און סיי ער האט נישט געהאט קיין צייט אריינצוגיין אין איבעריגע דינגערייען מיט זיין רעביצין איבער

זיין פארן צום רבי'ן.

אויפ'ן וועג האט ער זיך געמאכט א חשבון וויפיל דער רבי האט אים שוין געהאלפן אין די קורצע תקופה וואס ער האט זיך באקענט מיט אים - ברוחניות; מיט אזעלכע דערהויבענע תורות און טרעפליכע עצות וואס ער האט נאך קיינמאל פריער נישט געהערט, און אפילו בגשמיות; ווי אין דעם יעצטיגן פאל. ער האט אפגעמאכט ביי זיך אז אויב ער וועט ווערן אינגאנצן מקשר צו דעם צדיק וועט ער קענען פיל מער שטייגן אין עבודת השם.

אין יענע מינוטן איז ער געקומען צו א פעסטע החלטה, זאל זיין וואס זאל זיין, ביי דעם רבי'ן בלייבט ער. נישט קיין חילוק וואס עס וועט זיך שטעלן קעגן אים, און וואס עס וועט נאר נישט אריבערגיין, וועט ער בלייבן מקשר צום רבי'ן!

צוריק אהיים

די נסיעה פון באדיטשוב אהין און צוריק, האט געדויערט בערך א וואך צייט. ווען רבי נתן איז אהיימגעקומען קיין נעמירוב, האט ער זיך אפגעגעבן עטליכע טעג מיט סארטירן די סחורה און באשטימען די פרייזן. ווען ער איז פארטיג געווארן מיט די ארבעט, האט רבי נתן באדויערט די טייערע צייט וואס ער האט אנגעוואוינן. אין די צייט וואס ער איז פארנומען געווען מיט האנדלען, וואלט ער דאך געקענט ווידמען אויף נצחיות. ער האט געשפירט אן אינערליכע דראנג צו פארברענגען כאטש עטליכע שטינדן מיט'ן רבי'ן צו פארגייטן פאר די פארלירענע שעות.

איין טאג, בשעת רבי נתן האט געדאוונט, האט ער זיך בשום אופן נישט געקענט קאנצענטרירן מיט די ריכטיגע כוונה און ער האט נישט געוואלט משלים זיין דערמיט. עס האט אים זייער געארט אז נאר צוליב דעם וואס זיין משפחה האבן א התנגדות צום רבי'ן זאל ער דארפן דערלייגן זיין עבודת השם. ניין, ער קען נישט. קוים עטליכע מייל פון דא געפינט זיך דער רבי וועלכע קען אים העלפן אין זיינע פלאגענישן, ער מוז זיך קערן צו אים.

ער האט מחליט געווען אז ווען זיין טאטע זעצט זיך צו מיטאג, קען ער זיך ארויסכאפן פון שטוב קיין ברסלב און ביז פארנאכטס וועט ער שוין זיין צוריק, אן דעם וואס עס זאל באמערקט ווערן אז ער פעלט.

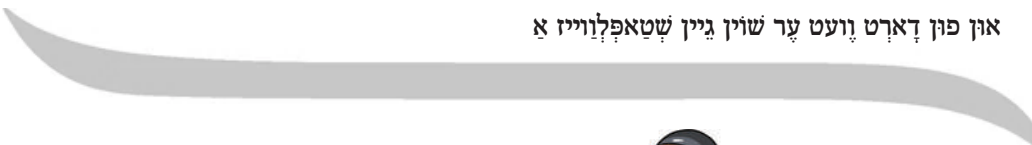
געטראכט און געטון. אבער פונקט ווי ביי דער פאריגער באזוך, האט זיך דאסמאל אויך אראפגעלאזט א שלאקס רעגן וואס האט אים אויפגעהאלטן אינמיטן וועג. אזוי ארום איז ער ערשט אנגעקומען קיין ברסלב פארנאכטס.

נאך מעריב איז רבי נתן אריין צום רבי'ן. ער האט דערציילט פאר'ן רבי'ן אלע זיינע שוועריגקייטן ווער ער מאכט מיט נאר צו קענען קומען צום רבי'ן.

דער רבי האט זיך אנגערופן: "צו דיר דארפן מיר זאגן, שלום עליכם! צאתכם לשלום!" און דער רבי האט צוגעלייגט, "אז עס איז שוין גאר שלעכט צייט מען זיך צום אמת; וואו איז פארט דער אמת?"

טריט נאך א טריט. ווען מען גייט מיט'ן אמת, האט מען די נויטיגע סיינעטא דשמאי דערצו ווייל מען ווערט באגלייט מיט די ליכטיגקייט פון באשעפער וואס זיין זיגל איז אמת. מיט'ן אמת קען מען טרעפן עפענונגען פון וואו צו אנטלויפן פון זיין אייגענע טונקלקייט און גלות. עס איז דאן געווען פֿרשט נח און דער רבי האט הערליך צאמגעפלאכטן די געדאנקען פון זיין תורה מיט די פסוקים פון די וואכעדיגע סדרה. און דער רבי האט אויסגעפירט: "א איד וואס האט אביסל שכל, דארף דאווענען זיין גאנץ לעבן צו זוכה זיין ארויסצוזאגן פארן באשעפער כאטש איינמאל אין זיין לעבן איין ווארט מיט א לויטערע אמת!"

דער רבי האט דאן געזאגט א תורה וואס ברענגט ארויס אז דער אמת איז דער שליסל צו קענען ריכטיג אינזין האבן דאס דאווענען. ווען א איד שטעלט זיך מתפלל זיין און זיינע געדאנקען זענען ארומגענומען מיט אלע סארטן פֿרעמדע מחשבות און געפילן, האלט דאס אפ די ווערטער פון צו דערגרייכן צום כסא הכבוד און ווען ער שטרענגט זיך אן צו צוקומען צו א שלימות'דיגע תפלה מיט לויטערע פֿנונות און גרויס התלהבות, טרעפט ער זיך אפט אז ער פאלט צוריק. וואס איז יא די עצה? גיין מיט'ן פינטעלע אמת; דאס הייסט, אנערקענען דעם פלאץ וואו מען געפינט זיך און ארויסצוזאגן די ווערטער נאטורליך לויט זיין איצטיגע מדינה און פון דארט וועט ער שוין גיין שטאפלווייז א

איינטינקען די עפל אין האניג און עסן מילגרוים!" יא, טייערע אידן, ס'גייט שוין אט זיין ראש השנה! די וואך ווען עס איז ראש השנה פאר די בוימער איז די צייט צו מתפלל אויף ראש השנה פאר די מענטשן. ס'איז בכלל נישט צו פרי צו מתפלל זיין פארן רבי'נס הייליגע קבוץ. דאס לעבן האט שוין געוויזן אז ס'איז נישט זעלבספארשטענדליך אז מען מאכט א טיקעט, מען פאקט פֿעק און ויסעו. די פֿריערדיגע יארן האבן אויז געלערנט וויפיל תפלות און פסופים מיר דארפן גיסן. לאמיר אויסנוצן די געלעגנהייט פון ט"ו בשבט אויף תפלות פאר דעם גרויסן ראש השנה.

אין עדאנק

מיין קליין ברודער איז איין טאג אויפגעשטאנען אינדערפרי און צו זיין גרויס פֿרייד האט ער געטראפן אויפ'ן טיש א זיסע רויטע עפל און א מילגרוים גרייט אויף ט"ו בשבט.

"אההה! ס'גייט שוין זיין ראש השנה!" האט ער אויסגערופן מיט גרויס גליק. "און מ'גייט

דגורא.

"וואס האסטו זיך אזוי דערשראקן? איך בין דאך א מענטש גלייך מיט דיר?! נאר איך בין א חכם יותר ממך! - איך בין מער קלוגער פון דיר!" ביז דער רבי האט אים געהייסן האבן ווי דברים.

דאס איז אלץ ראיות. ברוך השם מיר דארפן נישט האבן די אלע ראיות צו דעם רבי'נס גרויסקייט, אבער פונדעסוועגן - אז מען הייבט אן צו דערציילן, וועלן מיר אביסעלע מסביר זיין דעם ערך דערפון - פארשטייט זיך זאך - אז א יונגערמאן פון עטליכע און צוואנציג יאר, ווערט צו אים מקורב א 'צדיק' - וואס איז געווען ביי ר' פנחס'ן אלע יארן א תלמיד, אזוי גרויס איז ער געווען - אז זיין שווער וואס האט געהייסן א 'חבר' מיט'ן בעל שם הקדוש און האט ער אויף איהם געזאגט "אז ווען ער זאל ווען דא זיין וואלט ער נישט געלאזט אז איך זאל נסתלק ווערן", איז ער מקורב געווארן צום רבי'ן מיט אזא מין ביטול!!! קען מען פארשטיין אביסעלע דעם רבי'נס גרויסקייט - נאך פאר דער רבי איז געווען ארץ ישראל! ביי איין און צוואנציג יאר' ביי צוויי און צוואנציג יאר'!

ליגט דארטן ר' לייב באערדיגט אין דער שטאט געבן יענעם צדיק. דאס איז אלץ ראיות ווי גרויס ר' יודל איז געווען, אז דער שווער האט געזאגט "ווען מיין איידעם זאל דא זיין - וואלט ער מיר נישט געלאזט נסתלק ווערן!" און ער איז געווען א תלמיד ביי ר' פנחס קאריצער אזויפיל יארן, און ער איז מקורב געווארן צום רבי'ן ווען דער רבי איז געווען א יונגערמאן!

בשעת ער איז געקומען דאס ערשטע מאל צום רבי'ן, האט דער רבי אויף אים א קוק געטון, האט ער זיך זייער דערשראקן און ער האט זיך אפגערוקט, האט דער רבי געזאגט: "וואס האסטו זיך אזוי דערשראקן? איך בין דאך א מענטש גלייך מיט דיר?! נאר איך בין נאר קלוגער פון דיר!"

דער רבי האט אים צוריק צוגעצויגן צו זיך מיט רייד, איז ער געקומען צוריק צום רבי'ן, האט דער רבי ווייטער געגעבן אויף אים א קוק, האט ער זיך ווייטער דערשראקן, האט ער ווייטער אפגעשפרונגען, האט דער רבי אים ווייטער צוגעצויגן מיט רייד.

סיפורי מעשיות משנים קדמוניות

נישט קומען - דרום [דעריבער] גיבט ער אפ אלע 'סימנים' וואס ער האט, צו דעם 'מלך' - דהיינו: די 'זיבן וואסערן' הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט].

און דער 'מלך' זאל זיך גיין אהין - וועט ער זיך משדך זיין מיט איר - און [פאר] אים, זאל ער געבן 'געלט' דערפאר! האט דער 'מלך' דערקענט: אז זיינע

האט ער זיך מייסב געווען - מחמת ער קען שוין אהין נישט קומען [ווייל ער האט שוין נישט דאס 'כתב'] - און איז געגאנגען צום 'מלך' פון דער 'מדינה' - און האט אים אויסדערציילט גאר זיין 'הארץ', און אז ער איז איר 'חתן', און איבער [צוליב] אים וויל זי קיין אנדערן 'שידוך' נישט - און מחמת [ווייל] ער קען אהין

רייד זענען 'אַמַת' - וואָרן מען קען

זיך אזוינס נישט אויסטראַכטן פון דעם
'האַרץ'!

איז די זאך דעם 'מלך' געפֿעלן - נאר
דער 'מלך' האט זיך מייַשב געווען: אז
[אויב] ער וועט זי [דעם קיסר'ס טאכטער] דא
ברענגען אהער, און דער 'בחור' וועט
דא זיין - איז זיך פאר אים [דער מלך]
נישט גוט - זאל ער אים הרגענען? -
האט ער נישט געוואלט טאן אזוי א [אזא]
זאך - וואָרן פארנוואס זאל מען אים נאך
הרגענען, פאר דער 'טובה' וואס ער
האט אים געטאן.

בִּכְן [דעריבער], האט זיך דער 'מלך'
מייַשב געווען: "ער וועט אים פארשיקן
אויף צוויייהונדערט מייל ווייט!"

האט עס אים [דער בחור] זייער פארדראסן,
נאך [אויף] וואס ער פארשיקט אים, פאר
אזוי א [אזא] 'טובה' ווי ער האט אים
געטאן!

איז ער געגאנגען דארט אויף, צו א
'אנדערן מלך' - און האט אים אויף
אזוי דערציילט, כִּנֵּל [ווי אויבנדערמאנט]
- [דהיינו דער 'בחור', דעם 'בערגער'ס זוהן]
- ווייל ס'האט אים פארדראסן [אויף] וואס דער
'ערשטער מלך' האט אים פארשיקט - איז ער
[דעריבער] געגאנגען צו א 'אנדערן מלך', און האט
ינעם אויף דערציילט די גאנצע מעשה, מיט אלע
'סימנים' - כִּדִּי דער 'אנדערער' זאל גיך לויפן
נעמען די 'פתתואר' - און האט אים מוסר
געווען [איבערגעגעבן] אלע 'סימנים'!

און צו דעם 'אנדערן' [מלך] - האט ער
נאך מוסר געווען [צוגעלייגט] מער א

'סימן'!

און ער האט אים געהייסן, און האט אים
מזרז געווען: "אז ער זאל תיכף פארן -
טאמער וועט ער קענען יענעם 'מלך'
איבעריאגן - כִּדִּי ער זאל פריער קומען
אהין - און אפילו אז [אויב] ער וועט נישט
פריער קומען - האט ער זיך אָבער א
'סימן' מער פון דעם ערשטן!"

און דער 'אנדערער' [מלך] - האט זיך אויף
אזוי מייַשב געווען ווי דער 'ערשטער'
[מלך] [אז ס'איז פאר אים נישט גוט אז דער
'בחור' זאל דא זיין!] האט דער 'אנדערער'
מלך' אים אויף פארשיקט, אויף צוויי-
הונדערט מייל ווייטער!

האט עס אים ווידער זייער פארדראסן!
איז ער געגאנגען ווידער, צום 'דריטן'
(דהיינו: דער 'בחור', דעם 'בערגער'ס זוהן), איז
ווידער געגאנגען צו א 'מלך' - דאס איז שוין געווען
דער 'דריטער' - און האט אים אויף אזוי געזאגט,
כִּנֵּל די גאנצע מעשה. און צו דעם 'דריטן'
[מלך] - האט ער נאך מער 'סימנים'
געזאגט - זייער-גוטע 'סימנים'!

האט זיך אויפגעהויבן דער 'ערשטער'
מלך' הִנֵּל [וואס אויבנדערמאנט] - און
איז געפארן אהין תיכף - און איז
אהינגעקומען צו דעם 'אַרט' פון דער
'בת-קיסר' הִנֵּל [וואס אויבנדערמאנט],
דהיינו: די 'פתתואר'!

און דער 'מלך', האט זיך געמאכט א
'שיר' - און האט איינגעזעצט אין דעם
'שיר' מיט 'חכמה', די אלע 'ערשטער'
- דהיינו: די 'זיבן עדות' הִנֵּל [וואס

דַּעַרְווייל [אינצױישן] קומט אָן דער
'אַנדערער' (דַּהיינױ: דער 'אַנדערער
מַלְךְ', וואס אים האט אויף דער 'בַּחור'
אויסגעזאגט אלע 'סימנים', און נאך מער
א 'סימן', כנ"ל.

און דער 'אַנדערער' - איז אויף געלאפן
אהי! האט מען אים געזאגט: "אז זי האט
שוין א 'שידוך' געטאן!"

און ער האט דערויף נישט געקוקט - און
ער האט געזאגט: "פונדעסטוועגן פֿאַרט,
האט ער אָבער אַ זאך וואס ער וועט איר
זאגן, וואס ער וועט בּוּדאָי פּוּעלן!"

איז ער געקומען (דַּהיינױ: דער 'אַנדערער מַלְךְ')
- און האט געזאגט זיין 'שיר'!

און דער 'אַנדערער' - האט שוין מסדר
געווען די אלע 'עֲרֵטֶער' 'כִּסְדֶר' - און
דערצו האט ער געגעבן נאכמער א 'סימן'!
האט זי אים געפֿרעגט: "פון וואנעט ווייסט
דער 'עֲרֵטֶער'?"

זאל ער זאגן דעם 'אַמֶת'? איז זיך [דאס]
פאר אים נישט גוט (דַּהיינױ: דער 'אַנדערער'
האט זיך געטראכט: ער קען איר נישט אויסזאגן דעם
'אַמֶת', אז דער 'בַּחור' האט [פאר] דעם 'עֲרֵטֶשן'
אויסגעזאגט - ווארן דאס טויג זיך אים נישט, אז זי
זאל דאס וויסן)!

האט ער איר געענטפֿערט: "ער ווייסט
נישט" (פון וואנעט דער 'עֲרֵטֶשער' האט געוואקסט
די 'סימנים')!

איז ביי איר, דאס א 'וויילד' [וואונדערליכע]
חידוש' געווען - און זי איז געבליבן שטיין
פארטומלט - ווארן דער 'עֲרֵטֶשער'
האט זיך [דאך] אויף אויסדערציילט די

אויבנדערמאנט] (דַּהיינױ: די 'זיבן ערליי וואסערן'
- וואס דאס איז געווען דער עיקר 'סימנים', וואס
זי האט געהאט אין איר 'חֶתֶן', כנ"ל. לושמיר [נאר].
וועדליג [לויט] דער 'חֶכְמָה' פון דעם 'שיר' - איז
אים אויסגעקומען די 'זיבן עֲרֵטֶער' נישט 'כִּסְדֶר'
(דַּהיינױ: לְמַשֵּׁל ער האט באדארפט צו זאגן פֿריער
דעם 'גֵּרׁוּב', און דערנאך די 'מִקְנֶה' וכו' - און ער
האט 'פֿאַרקערט' געזאגט) - ווארן ס'איז אים
אזוי אויסגעקומען ערליי 'חֶכְמָת־הַשִּׁיר'.

און דער 'מַלְךְ' איז אַרױפֿגעקומען אויף
דעם 'אַרֶט' (דַּהיינױ: אויף דעם 'אַרֶט', וואס ווער
ס'האט זיך געוואלט מַשְׁדֵּךְ זיין מיט איר, האט
געמוזט אויף דעם 'אַרֶט' אַרױפֿקומען, און זאגן א
'שיר' מיט 'חֶכְמָה', כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]) - און
ער האט געזאגט זיין 'שיר'.

ווי זי האט דערהערט די 'עֲרֵטֶער' (דַּהיינױ:
די 'זיבן ערליי וואסערן') - איז [דאס] ביי איר א
'וויילד' [וואונדערליכע] חידוש' געווען - איז
איר געפֿעלן: "אז דאס איז בּוּדאָי איר
'חֶתֶן' - נאר ס'איז איר קשה געווען,
פארן וואס ער זאגט זיי נישט 'כִּסְדֶר' -
לושמיר [אָבער], פונדעסטוועגן פֿאַרט
האט זי זיך געטראכט: אָפֿשֶׁר מַחֲמַת דַּעַר
'חֶכְמָה' פון דעם 'שיר', איז אים [אזוי]
אויסגעקומען דער 'סֶדֶר'.

איז ביי איר געבליבן אין הארץ: "אז דאס
איז ער אליין!" האט זי אים אָפֿגעשֶׁרײַבן:
"אז זי איז זיך מַשְׁדֵּךְ מיט אים!"

איז געווארן א גרויסע 'שִׁמְחָה' און א
'רַעַשׁ': "בֶּאֱשֶׁר [אז] די 'יִפְתִּיתוּאָר' האט
זיך שוין געפונען א 'שידוך' - און מ'האט
זיך שוין גערעכט [געגרייט] אויף דער
'חֶתְנָה'.

ברענגען!

און דער 'דריטער מלך' - האט אויף פארשיקט דעם 'בַּחור נאך ווייטער צוויי-הונדערט מייל! און דער 'דריטער' [מלך] - איז אויף געלאפן אהין - און איז אהינגעקומען!

האט מען אים געזאגט: "אז ס'איז שוין דא דא די 'צוויי' (דהיינו: די 'צוויי מלכים' הנ"ל)!" האט ער געענטפערט: "פונדעסטוועגן פארט - ווארן ער האט אזוי א [אזא] זאך, וואס ער וועט בוודאי פועלן!"

און די 'וועלט' - האט גארנישט געוואוסט, פארוואס זי וויל די 'דאזיגע' בעסער, איידער [מער פון] אנדערע. און דער 'דריטער' - איז אויף אנגעקומען - און האט געזאגט זיין 'שיר', מיט זייער וואוילע 'סימנים', בעסערע 'סימנים פון די 'ערשטע' [צוויי מלכים].

און ער האט געוויזן דאס 'כתב' (דהיינו: וואס ער האט זיך אליין נאכגעמאלט [נאכגעמאלן] די 'ערשטער') מיט די אלע 'ערשטער' אויסגעמאלט! איז זי זייער נבהל געווארן (פלומר: דערשראקן און פארטומלט) - נאר זי האט שוין נישט געקענט טוהן קיין שום זאך - מחמת [ווייל] אויף דעם 'ערשטן' האט זי זיך [דאך] אויף געמיינט, אז דאס איז ער אליין [דעם 'בערגערס' זוהן] - און נאכדעם אויף דעם 'אנדערן' [האט זי אויף אזוי געמיינט] - איבערדעם [צוליב דעם] האט זי געזאגט: "אז זי וועט שוין נישט גלייבן, ביז מ'וועט איר ברענגען, איר אייגן 'כתב' אליין!"

אלע 'ערשטער' - און פון וואנעט זאל א 'מענטש' וויסן די 'סימנים'.

לושמיר [אבער] פונדעסטוועגן פארט, איז איר געפעלן: "אז דער 'אנדערער', ער איז איר 'חתן' - ווארן זי האט געזעהן, אז ער האט דערציילט 'כסדר' [די 'זיבן ערשטער'] - און דערצו [האט ער געגעבן] נאך א 'סימן' מער - און דער 'ערשטער', אפֿשר איז דאס אים [אזוי] אויסגעקומען דורך דער 'חכמה' פון דעם 'שיר', וואס ער האט דערמאנט די 'ערשטער' [נישט 'כסדר'] נאר זי איז שוין געבליבן שטיין (פלומר: זי האט זיך שוין קיין עצה נישט געקענט געבן - איז זי [דעריבער] געבליבן שטיין - און האט שוין מיט קיינעם נישט געוואלט זיך משדך זיין)!

און דער 'בַּחור', דהיינו: דעם 'בערגערס' זוהן' - ווי [ווען] דער 'אנדערער מלך' האט אים פארשיקט - האט עס אים ווידער זייער פארדראסן!

איז ער געגאנגען צום 'דריטן' [מלך] - און האט אים אויף דערציילט, גאר די גאנצע מעשה, פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט] - און ער האט אים נאך מער 'סימנים' געזאגט, זייער-גוטע 'סימנים'.

און פאר דעם 'דריטן' [מלך] - האט ער אויסגערעדט גאר זיין 'הארץ': "באָשר [אז] ער האט געהאט א 'כתב', וואס אויף דעם 'כתב' איז געווען אויסגעמאלט [אויסגעמאלן] די אלע 'ערשטער' (דהיינו: די 'זיבן ערליי וואסערן') - בָּכּוּ [דעריבער] זאל ער זיך אויף אויסמאלן אויף א 'פאפיר', די אלע 'ערשטער' - און זאל איר [דאס]

לאמיר זיך פאר העערן

די צענטע מעשה - דער בערגיר מיטן ארימאן (6)

- א. וואס האט געטון דער זון פון בערגיר נאכדעם וואס דער צווייטער קיסר האט אים פארשיקט?
- ☐ ער איז געגאנגען צו א דריטער קעניג און אים איבערגעגעבן די סימנים
 - ☐ ער איז געגאנגען צו א דריטער קעניג און אים איבערגעגעבן נאכמער סימנים
 - ☐ ער איז צוריק געגאנגען צום ערשטן קעניג און אים איבערגעגעבן נאכמער סימנים
- ב. וואס טאן האט דער זון פון בערגיר דערציילט פאר'ן דריטן קיסר?
- ☐ אז ער האט געהאט א כתב וואס ס'איז געווען אויסגעפאלט אלע פלעצער
 - ☐ אז ער זאל זיך אים סאלן אויף א פאפיר די זיבן וואסערן און זאל אים עס ברענגען
 - ☐ ביידע חשובות זענען ריכטיג
- ג. וואס האט די טאכטער פון קיסר גענטפערט פאר'ן דריטן קעניג וואס האט אים געוויזן די כתב וואס ער האט נאכגעפאלט די זיבן וואסערן?
- ☐ זי האט אים געשריבן אז זי איז זיך משדך מיט אים
 - ☐ זי האט אים געזאגט אז זי איז שוין משדך מיט דער פריערדיגער קעניג
 - ☐ זי האט אים געזאגט אז זי וועט נישט גלייבן ביז מען וועט איר ברענגען איר אייגן כתב אליון

- א. וועלכע סימנים האט ער איבערגעגעבן פאר דער קעניג פון יענע לאנד?
- ☐ די זיבן וואסערן
 - ☐ די כתב וואס ער האט באקומען פון די בת קיסר
 - ☐ די סימן אין וועלכע בוים ער האט באהלטן די כתב
- ב. וואס האט דער קעניג געטון פאר'ן זון פון בערגיר?
- ☐ ער האט אים פארשיקט הונדערט מייל
 - ☐ ער האט אים פארשיקט צוויי הונדערט מייל
 - ☐ ער האט אים געמאכט פאר א יעדנוראל
- ג. וואס האט דער זון פון בערגיר נאכדעם געטון?
- ☐ ער האט איבער געגעבן די סימנים פאר א אנדער קעניג און האט צו געלייגט נאך א סימן
 - ☐ ער איז אליין געגאנגען צו די טאכטער פון קיסר
 - ☐ ער איז צוריק געגאנגען אין מדבר
- ד. וואס האט די טאכטער פון קיסר גענטפערט פאר דער ערשטער קעניג?
- ☐ זי האט אים געשריבן אז זי איז זיך משדך מיט אים
 - ☐ זי האט אים געשריבן אז זי איז זיך נישט משדך מיט אים
 - ☐ ווייל די וואסערן זענען נישט לויטן ריכטיגן סדר
 - ☐ זי האט אים געזאגט אז זי וועט נישט גלייבן ביז ווען זי זעט די כתב אליון
- ה. וואס האט די טאכטער פון קיסר גענטפערט פאר דעם צווייטן קעניג?
- ☐ זי האט אים געשריבן אז זי איז זיך משדך מיט אים
 - ☐ זי האט אים געפרעגט פון וואו ווייסט דער ערשטער קעניג
 - ☐ זי האט אים געזאגט אז זי וועט נישט גלייבן ביז ווען זי זעט די כתב אליון

- ט. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואר?
- ☐ יא
 - ☐ נאין
 - ☐ א חלק

טיפער געטראכט

אויף וועמען דערציילט דער רבי ביי די מעשה – אז ער האט געזאגט א ליגנט?

תשובות אויף פאריגע וואך

וועלכע זאך איז דער בן הבערגיר געזאגט צו די בת קיסר?
ביידע פלעגן שפילן אויף בלי שיר

א נסיון - פאר דיין טובה

דער זון פונעם בערגער האט גענומען דעם טייערן
כתב וואס ער האט געהאט פונעם קייזער'ס טאכטער,
און ער האט געזונגען. זינגענדיג, האט ער זיך
דערמאנט איבער אלעס וואס איז אריבער אויף אים,
מיט זיין פאטער און זיין עשירות. אצינד, געפונט ער
זיך אליינס אין וואלד, און דאס ערגסטע - דאס כתב
איז פארלוירן געגאנגען!

ער האט אזויפיל געוויינט און זיך גענומען צום
הארצן, ביז ווען ער איז געווען אין אן ערנסטע סכנה
ער זאל אראפגיין פון זינען פון עגמת נפש. האט ער
מחליט געווען אוועקצוגיין פון דארטן.

קען מען דען פארשטיין זיין ווייטאג נאכן פארלירן
זאזא ווערטפולע כתב?! אין דעם איז דאך געווען
אנגעהאנגען זיין גאנצן האפענונג, און דאס האט אים
געגעבן דעם שטארקן קשר מיטן קייזער'ס טאכטער.
אצינד, מיט וואס איז ער געבליבן?

אבער נאך וואס מיר האבן געזען ווי עטליכע מענטשן
זענען געקומען רעדן מיט איר, און איר דערציילן
איבער די זיבן וואסערן, און זי האט זיי נישט
געגלייבט ביז ווען זי האט אליינס געזען דעם כתב -
דאן האבן מיר געזען די גרויסע ישועה וואס ער האט
געהאט מיטן פארלירן דעם כתב. ווען ער וואלט ווען

געהאט דאס כתב, וואלט ער דאך זיכער דאס
איבערגעגעבן אז זיי זאלן איר עס טראגן, און
דעמאלט וואלט זי חתונה געהאט מיט א צווייטן.
וויבאלד אבער ער האט עס נישט געהאט, איז עס
אים געווען א גרויסן ישועה.
מיר קערן זיך אום צום שמועס פון דוד'ל מיט זיין
זיידע.

"עס האט אנגעפאנגען בלאזן א ווינט, אפשר לאמיר
אריינגיין טרינקען א ווארימע טיי?" פרעגט דער
זיידע. דוד'ל שאקלט צו מיטן קאפ, אינאיינעם
קומען זיי אריין פונעם באלקאן. דוד'ל שלינגט
איידל פונעם הייסן גלעזל, און ער פאנגט אן צו
טענה'ן:

"גוט, דאס וואלט געווען גוט ווען עס וואלטן נאר
געווען די שוועריגקייטן אז איך האב נישט קיין
ברידערס, אז מיינע עלטערן זענען כמעט נישט אין

המשך אויף זייט 2

חלק מהוצאת הגליון נתנדב
ע"י המחותנים

הר"ר אשר אנשיל סאמעט הר"ו
לרגל אירוסיו בנו הבה"ח יעקב הר"ו

הר"ר יואל צבי ראטענבערג הר"ו
לרגל אירוסיו בתו למזל טוב

חלק מהוצאת הגליון נתנדב ע"י
הר"ר יהודה פיליפ הר"ו
לרגל נישואי בתו למזל טוב

חלק מהוצאת הגליון נתנדב ע"י
הר"ר אליעזר ליפא פאפנהיים הר"ו
לרגל הבר מצוה של בנו הבה"ח ראובן נ"י, הבר מצוה ותקיים
בעה"ה ד' יתרו באלום מנוחה ושמחה, בית שמש